

Sabri

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Nisan 2025

Bir eylem hazırlığındayım yine aslında dibe vurmuş bir gölgeyi yüzeye çıkarma istemi.

Ansızın başlayıp ansızın bitirmeliyim ve ansızın sıvışıp gitmeliyim: ha öyle böyle de değil, basbayağı derli toplu bir eylem planı.

İçliğimi giymedim bu gün oysaki annem köye gitmeden evvel nasıl da tembihledi bana. Sonra şurubumu da içmedim zaten çok tatsız hem panik atak geçirdiğim filan da yok gerçi doktor ilaçları dayayıp duruyor ama. Her şey dün başladı.

Tam nikah tarihi almaya gittik nişanlımla demez mi:

“Ah, Sabri, ah!”

“Ne oldu canım?”

“İçimde tarifsiz bir sıkıntı var. Bildiğin gibi değil.”

“Yapma, aşkıma panik atak geçiren benim ara sıra. Sana ne oluyor?”

“Yok, öyle bir şey değil. Ben çok özledim çok hem de.”

Gözlerimi kısmış pür dikkat dinliyordum Ebru’yu. Kimi özlemiş olabilirdi ki? Elbette beni ne de olsa bir haftadır yeni işe alındığım o bankanın benden istediği evrakların peşindeyim.

“Çok mu özledin?”

“Hem de nasıl. Var mısın bu günü kendimize tatil ilan edelim hem akşama hazırlık yapmam lazım.”

Olsa olsa düğün hazırlığı yoksa yoksa başka bir şey mi?

“Nasıl istersen sevgilim. Şu beyaz eşyaların ilk taksitini yatırdım madem istersen gidip koltuk takımı bakalım.”

“Yok, kalsın bu gün. Şey... ben liseden arkadaşlarla buluşacağım hani şu...”

“Çamlıca’daki tesislerden mi bahsediyorsun yoksa?”

“Hah, ağzımdan aldın. Zaten çok bunaldım alışveriş, düğün hazırlığı derken...”

Ne vardı ki bunda? Belli ki kızcağız çok bunalmıştı. İyi de arkadaşlarıyla daha yeni buluşmamış mıydı? Olabilir. Sonuçta kaç yıllık sınıf arkadaşları. Eskiye yâd ederler hem rahatlar kızcağız... dedim demesine de içime kurt düşmüştü.

“Tamam, nasıl istersen. Şey...”

“Sağ ol sevgilim. Sen ne diyecektin?”

“Müstakbel eşin olarak ben de...”

“Ne yani, sen bana güvenmiyor musun?” der demez ağlamaya başlayınca anladım yaptığım aptallığı.

“Demedim farz et. Elbette güveniyorum.”

Sonuç itibarıyla nikâh tarihi almayı ikinci kez ertelemiştik. Olsun. Sonuçta sonsuza kadar beraber olacaktık.

Hem içime kurt düşmesine filan da gerek yoktu. Sonuçta koskoca kolej mezunu kız gerçi çalışmıyor etmiyor ama...

Aman ya, ne olmuş ki çalışmıyorsa... ben çalışır gül gibi bakarım karıma.

Sıkıntımı hafiflettiğimi sanıp doğruca savcılığa yöneldim elbette öncesinde Ebru'yu evine bırakıp gerçi direkt kuaföre geçecekti ama.

Bayağı yorulmuştuk hoş asıl yorulan bendim. Ne de olsa borca harca giren, yeni bir iş arifesinde üstelik nikâh hazırlıkları ile uğraşıp bir yandan da annemle uğraşırken... Annem, dedim, değil mi? Ah, anacım benim: ne vardı ki bu kadar üstüme düşecek? Ne yani illa ki köyden bir kızla mı evlenecektim? Sonuçta iki dil bilen, İstanbullu bir ailenin zarif kızıydı Ebru hem hiç sevgilisi olmamış üstelik dürüst, akıllı.

Anneme direktmişim sonunda kabul da etmişti yine de çok rahat değildi içi.

Havalar iyi gidiyordu madem şu cüce Şubat'ta annemi köye yolcu ettim. Bir iki hafta dinlenir, akrabalarını ve komşuları ile hasret giderir rahatlayıp gelirdi.

On gün içinde iş başı yapacaktım hem belli mi olur; bir sürpriz yapar üç beş günlüğüne ben de kaçardım köye.

Biraz kafam karışıkta yine de üstünde durmamaya karar vermedim. Kim bilir benim vefasız lise arkadaşlarım nerelere kaybolmuştu? Genelde kız ağırlıklı bir sınıftı ve işin kötüsü çoğunun da evlendiği gelmişti kulağıma. Hal böyle olunca yeni soyadını bilmediğim kim ise ulaşamıyordum.

Cuma mesai bitimine kadar tüm evraklarımı hazırlamış ve teslim etmişim insan kaynaklarına. İki güzel başlangıcın birisi neredeyse hallolmuştu. Ah bir de; şu nikâh tarihini alsaydık.

Cumartesi sabahı çıksam yola ve üç gün köyde anamla kalsam yeterdi bana lakin çok özleyecektim Ebru'yu gerçi epeydir görüşmemiştik-epeydir dediğim de şu okul toplantısının olduğu günden beri. Niye aramıyordu ve niye telefonlarıma cevap vermiyordu. Belli ki benim de yoğunluğumu biliyor ve rahatsız etmek istemiyordu iyi de olur mu böyle şey? Sonuçta yeni nişanlı bir çifttik. Yoksa hasta mıydı? Suç bendeydi. Tüm sakinliğimle onun aramasını bekliyordum ama içim de içimi yiyordu hani. Tam iş plazasından çıktım ki annem çaldırdı telefonu. Ah, canım annem nasıl da tütmişti gözümde hatta Ebru'dan bile fazla... yok, yok, olur mu öyle şey? Ebru başkaydı canım. O, benim ilk ve tek aşkımdı ve ben de onun... Yoksa yoksa...

"Oğul, pek tatsız geliyor sesin. Hayrola? Ne oldu sizin şu nikâh tarihi? Ay, ne olur çok erken vakit olmasın. Bak bir sürü iş güç var. Hadi, söyle nasıl bakalım gelin hanım?"

Varsa yoksa gelin hanım. Eh, be anne, bir kızım diyemedin...

"Ne dedin oğul? Ses gidip geliyor? He, de bakalım."

"Ana, şey... Yarın köye gelsem diyorum."

Nasıl da sevinmişti garip anam sesinde coşkuyu duyumsamak mümkün müydü?

"Gel, hele, gel. Ah, herkes nasıl özledi seni. şey... Ya, gelin hanım? Demez mi bir şey?"

Şaşırmıştım anam böyle deyince oysaki kaç gündür sesi bile çıkmamıştı Ebru'nun.

"Yok, demez anne. Hatta o dedi bana, gidip de ananı gör diye. Zaten o da çok yoruldu. Otursun dinlensin evinde."

Hem fıkirdik annemle yoksa ben mi öyle düşünüyordum?

Yine de içimi bozmadım ve eve dönerken on tane kırmızı gül alıp bir güzel de süslettim çiçekçiye. En sevdiği çiçeği Ebru'nun. Nasıl da mutlu olacaktı beni gördüğünde. Hem müstakbel kayınpederimin de

elini öper hayır duasını alırdım.

Aklımda yoktu artık hiçbir şey. Sadece cebimdeki avans ve sağ elimdeki yüzüğü alıp cebime tıkip bir de üstüne ettiğim ağız dolusu küfür.

İçime doğmuştu da inanmamıştım iç sesime. Eh, ne de olsa aptala malum olur.

Bir gitmiştim ki evlerine kapı duvar. Yan komşu açmıştı aşağı kapıyı. Çok merak ettiğim yetmezmiş gibi bir de merdivende ayağım takılıp düşüp bileğimi incitmiştim.

Allah razı olsun. Komşu kadın beni içeri almış ayağıma buz getirmişti sonra da açtı ağzını yumdu gözünü. Ben daha fazla dinlemek istemiyordum yine alamadım kendimi hem kadın da makineli tüfek gibi anlatıyordu.

Neymiş efendim? Çok şeymiş efendim. Efendim, ben kaçınıcı kurbanmışım? Yok kolej mezunu yok muteber bir aile... devamını dinlemedim. Topallaya topallaya çıktım apartmandan.

Anneme de bir şey anlatamazdım. Kesin kadının yüreğine inerdi. İyi de ben ne halt yiyecektim? Çok sevmiştim ben ya... aşkıttım ona!

Ah, aptal ben. Sen sorup soruşturmadan dereyi görmeden cumburlop atla suya.

Ayağım acıyordu. Aslında acile gitmeliydim ama kalbim daha da çok acıyordu.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Âşık olmuştum ve aldatılmıştım üstelik annemi karşıma almış onu kahretmiştim. Kadın az dememişti bana hani:

“Oğul, belli olmaz büyük şehrin kızları. Bırak okumuş mokumuş. Gel sana köyden helal süt emmiş...”

Susturmuştum anamı her seferinde.

Resmen aldatılmıştım ve her nasılsa panik ataklarım da gelmez olmuştu Ebru’yu tanıdığımdan beri iyi de ben terk edilmişim an itibariyle ve her nasılsa henüz bir atak geçirmiyordum. Belli ki aşkıttı ilacı tüm hastalıkların ya aşkın ve aldatılmışlığın ilacı neydi?

Sersem sepelek dolaşırken ansızın verdim kararımı. İyisi mi kendimi öldüreyim ben. Tabii ya: herkes mutlu olur. Olmadı ama! Neden mi?

Ben bankanın genel müdürlüğünde imzama atmıştım o iş sözleşmesinin altına. Ya, ben geberdikten sonra onca tazminatı garip anam mı ödeyecekti?

Hem oğlunun intiharına yan hem de tüm malına haciz gelsin.

Tam kendimi denize bırakacaktım ki irkildim ansızın aklıma gelen bu düşünceyle.

Aslında acele hareket ediyordum ve annem de iş yerim de bu durumdan haberdar değildi.

Yeniden irkildim ama bu sefer arkamdan gelen sesle:

“Kim var orada? Göremiyorum. Kim var? Ses ver.”

“Ah, be teyze şu bir doksanlık boyumla nasıl göremezsin beni? Hoş, ben de seni göremiyorum. Neredesin?”

Ufacık bir kadın peyda oldu gölgelerin arasından yoksa gölge olan da kadın mıydı?

Nur yüzlü bir ihtiyar ve yüzünde kocaman bir gülümseme...

“Eh, şimdi gördün mü beni? Bak tam da karşıdayım.”

“Yüreğini gördüm evlat ve sesini de duydum ya... körüm ben.”

Nasıl da utanmış ve mahcup olmuştum.

“Bilemedim teyzem.”

“Sen gecenin bu saatinde ne yapıyorsun bakim? Yok mu evin barkın?”

“Aynı soruyu ben sana sorsam teyzem...”

“Sokakta yaşıyorum ben kaç yıldır. Aslında çok mutluydum ve evim de vardı ama...”

“Sonra ne oldu teyzem?”

“Oğlum bir iş kazası geçirdi ve iş göremez raporu aldı. Anlayacağın vücudunu kullanamaz hale geldi sonra da...”

Güleç yüzünü karalar basmıştı birden kadının. Devamını merak ediyordum hatta tahmin ediyordum da gıkım çıkmaz oldu birdenbire hele ki burada bulunuş amacımı düşününce.

“Sustun, evladım. Susma, susma. Meydanda her şey. Oğlum dayanamaz oldu ne de olsa eli ayağı tutmuyordu ve bir sabah yatağında onu cansız buldum üstelik sebepsiz.”

Sebepsiz ölüm olabilir miydi peki? Sahi niye ölmüştü ki?

“İntihar mı etti teyze?”

“Tam değil ama çok beddua etti üzerine. Her gün yalvardı Allah’ına canımı al diye. Dedim gücüne gider Allah’ın. Zaten gitti de.”

“Ve sen de kimsesiz kaldın sonra da...”

“Önce ya da sonra oğul. Ne fark eder ki? Takdir-i İlahi. Çok isyan etti oğlum. Sadece kendini düşündü. Kendinden daha beter olanları getirmedi aklına. Zaten doğuştan görme engelliyim. Hal de böyle olunca iyice çekilmez oldu hayat ve gidiverdi oğlum oysaki devlet engelli yasasına göre ona bir iş de sağlayacaktı. Kader diyelim. Ya senin hikâyen ne? Boş ver beni. Üç günlük ömrüm var. Nereye giderse artık hayatın yönü hem ben dert de etmiyorum. Havalarda güzel gidiyor. Dinliyorum.”

“Teyze.”

“Can, deyiver.”

“Bu güler yüzünü nasıl muhafaza ediyorsun?”

Kadının yüzü daha da aydınlanmıştı üstüne üstük üstümdeki ağırlık yok olmuş ve içime huzur dolmuştu.

“Al bunları teyzem.”

“Ne ki bu?”

“Seni uzun süre idare edecek biraz para ve bu da yüzük. Nasip değilmiş takmam.”

“Almam oğul. Hiç olur mu? O senin rızkın. Üstelik daha işbaşı bile yapmadın.”

Oysa ağzımdan tek kelime çıkmamıştı işimle ilgili. İyi de nerden biliyordu kadın benim henüz işbaşı yapmadığımı?

“Sana büyük tavsiyesi. Şimdi doğru evine gidiyorsun ve sıcak bir çorba içiyorsun bu soğuk havada hasta olmamak adına sonra da ayağına buz koyup geçiyorsun odana ve mışıl mışıl uyuyorsun ne de olsa yarın yolcusun.”

İyice afallamıştım. Sen bir de benim yola çıkacağımı bil. Kesin hayal görüyordum ben. Üstelik ayağımın sakatlandığını nereden bilebilirdi ki üstelik üstelik...

Payıma düşeni yapmalıydım ve evin yolunu tuttum. Tam kadının elini öpmek için yeltenmişim ki kadın geldiği gibi görünmez oldu.

En iyisi sabah yola çıkmadan gider teyzeyi yeniden görür hatta belki ona yatacak ve yaşayacak bir yer

bulurdum.

Kaç saat uyuduğumu hatırlamıyorum. Ya rüya görmüş müydüm?

Ayağım daha iyiydi üstelik terk edilen ben değilmişçesine gayet mutlu ve huzurluydum da. Allah razı olsun o kadından... Kadın? Hangi kadın?

Ah, evet, ya, o güler yüzlü yaşlı teyze.

Aman Allah'ım nasıl nur dolu bir yüzü vardı ve beni nasıl da döndürmüştü intihar fikrinden. Üstelik boş yere canıma kıyacakmışım da. Hiçbir şekilde acıımıyordu kalbim.

Cebime baktım. Paralar olduğu gibi duruyordu. Öyle ya, kadın reddetmişti verdiğim parayı. İyi de nereden bilmişti onca şeyi?

Hemencecik giyinip attım kendimi sokağa. Daha otobüsün kalkış vaktine çok vardı.

Pastaneye gidip bir torba çörek, sıcak poğaça ve simit alıp tuttum yolumu. Sahi nerede kalmıştı dün teyze ile konuştuğum deniz kenarı?

Elbet bulurdum gerçi karanlıkta çok seçememiştim ama...

İşte bulmuştum da. Hah, işte şu üzerine oturduğum bank ve karanlıkta zar zor seçtiğim baraka.

Neredeydi acaba yaşlı kadın?

Kimseler de yoktu soracak. İçeri girip barakayı gündüz gözüyle görüp teyzenin de bir hayır duasını almam ne iyi olacaktı. Hem belli mi olur, annemle de tanıştırdım.

Lakin kimseler yoktu burada sadece üç beş çocuğun çığılı çalındı kulağıma. Ne olmuştu ki?

Besbelli şakalaşıyorlar ve oyun oynuyorlardı. Başımı uzattım ki; bir ambulansın haykıran sirenini duydum ve gelip barakanın tam önünde durdu. Şoförü heyecanla bana bakıp sordu:

"Boğulan kadın nerede?"

Biri boğulmuştu demek ki... tam da olayın içine düşmüştüm hani.

"Haberim yok benim."

Derken canhıraş bağırانların sesi daha da yükseldi.

"Gelin, gelin buraya."

İşte eylem planı devreye girmişti. Ambulans ekibi ve ben tüm gücümüzle koşmaya başladık. Belki benim de bir yardımım dokunur, insanlık görevimi yapardım.

Derken sahile vuran cesedi gördük. Ceset, demiştim ama ya, yaşıyorsa?

Aman Allah'ım bu, o kadındı: dün gece gördüğüm kadın ve hiçbir hayat belirtisi taşımıyordu.

Derhal müdahale etmek için harekete geçti sağlık ekibi ta ki doktor son sözü söyleyene kadar:

"Çok geç. Günler olmuş öleni. "